

کوزم یکی تک غلابی بر که سیاه دلا لکه ایلد. بهر از قطره بیازد چو در دل
شترم یک قطره یا غدر چو کند کوه در دن چشم سیاه دل بی درسم
خفا شود که چشمه بیک شایستی ایلد غایت خوب واقع اولمش در
بهر نظر بت با غلق چنگل کین. بزم دل مزهر نظر جلود و جلی ایلد
اما کش این که شتر پیشه که منای همی نکریم. که بوکرشم دیونا زلی
کوزم که بن کوزم مراد جمال جانانه نظر انگل کند و شاد سنی صرح
بجای کجا خطا اگر نگویای جو با دشیم. باد سیم کی اگر کافک مزانه
او غراب سن. ز سوزخه اول آن مکن کین بوزم شتر قدن اول
طاری کی اچسند کین بر نام قطاب هدایه در سنگ بکره سبوی تریت
شای که سبوی بوی و غار طبیعت غیر سرتشت ما و اعلی آسایه
سازکت افتاد بر شترم. باک سنگ مبارک سایک بزم شترم لوزره دوستی
دولت و غلام من شد و اقبال چاکریم. دولت بنم غلام و سعادت بنم کلیم
اولیای مراد عشق الی سبسی ایلد عالی قدر اوله غنا بیان در. شدن انا کوز
سرتشت رفته بود بخت. بیل ل اولدی کرد دولت بنم با سندن کشتن ایلدی
در دولت وصال نونا ز آمد ازورم. سنگ و صالک دولتند چو درن
کرد کله ی قطاب خدایه در. بیدار در زانای تو بوی کین ترا بی زانای تو که
بیدار گو مر ایلدی. در خواب اگر خیال تو کشتن صند زان خوابت اگر سنگ
خیالک با که تصویر او لیدی نیند و دوشخ خیالک گویدم خطا بچوانی
من غم در غم تو جانان ترم دی. بن عمری سنگ نمکن پایانه ایلد مر اما
باور من کین تو توانی بستر شترم. اشعه ایلد که سستور جان ناست
ایلموم موفقه و شاد است و اوله غن بیان در. در ذکر اطمینان تو اندوا
که متن. طیب بنم مردم دوا بزمینی علاج افکده قادر اولما زیر این بی

سازکت ده تا
خطاب ایلد

دولت

دل دولت خسته خاطر و با در خشتیم. دوست سز خسته خاطر و در د ایلد
خوشن رک. کفنی با از حنت انامت کولی من بزم کویر انامت اسبابی
کوزم همین کولیک انامت انهم ایلد. من خود بخان که کارین کوی نگورم
بن خود سنگ تفان خسته که بوجان دن کترم من بونک انامت ایلد مر
بزرگش غلام شاه و مملوک اصفیت. بر کس بر شاک غلابی ویر و زین مملوک
حافظ کینه بنت سلطان کشتورم. ایضا فظ بن کسر سلطان تک بند سی سلطان
دن مراد باد شاه اولم دروشن در قصید جوزا شکر نهاد حامل بر ایلد
جوزا سحر و حق بر ابره حامل خردی. یعنی غلام شاکم دست کتره بچورم
یعنی شاکم غلام سیم و آنرا بچرم شاه دن در کوزم و شای ایلد دروشن در خور
بهر بک ساسی در کجا صاحب حامل در. ساقی بیا که از خود بخت کجا تر ز ایلدی
کل کایش دور بخج تنگ حد نون. کافی که خواستم ز خدا شترم شول
مرادی که خندان استدم باک سیر اولدی بی دن مراد سرتدر. جایی بدن که
ناز شادی ایلدی شاه. بر جام و بر زبانش یک بوی شاد و لی شوقه کرد
بیرانه سرتوای چو اصفیت در شترم. بیرک و فنی با سندن جوالین هو سی واردر
ز اچتم حزن بو صفت زلال خضر کرمین. آب حیات و حلی ایلد بی بوی اورد منی
یعنی اولاده زهران. از جام شاه بخره کش خورم کوزم شاک جانن کوزم
خوشنک جوع کشتی ام مراد بادش بی جوع در. ش با حسن از نیر شش استم
سیر فضل ای شاه اگر بنصل شخصی عرسه ایلد شترم. مملوک این جانم و
مکین این ادم. بوجایک مملوک و بیا کسکی ام شاک خرد تو شش بزم
نورودم بهر آرتان. بیک بیل بن سنگ بزرگک جوع نوستی اولدم کین ترک
آخورد کشت طبع خود کوزم. بنم صفا و طعم صبوران بی مان قدر بون جهان

بزم کویر انامت اسبابی
سازکت ده تا
خطاب ایلد

سازکت ده تا
خطاب ایلد

سازکت